

Laudatio

Uitgesproken door Drs. Marinus van de Weerd, lid van het VGcT-bestuur,
bij gelegenheid van de toekenning van het
Erelidmaatschap
van de Vereniging voor Gedragstherapie en Cognitieve Therapie VGcT

aan

Drs. Wim Brinkman

op donderdag 18 november 2004
tijdens de Algemene Ledenvergadering van de VGcT te Veldhoven

Wim Brinkman mag beschouwd worden als een van de founding fathers van de Gedragstherapie in Nederland. Toen de Vereniging voor Gedragstherapie VGt in de zestiger jaren van de vorige eeuw werd opgericht nam hij daar al snel een belangrijke plaats in.

Gedurende vele jaren is hij als opleider en supervisor op het gebied van de gedragstherapie actief geweest, binnen de muren van het Psychologisch Laboratorium van de Universiteit van Amsterdam en daarbuiten. Zo was hij betrokken bij de gedragstherapeutische opleiding van het Instituut voor Medische Psychotherapie in Amsterdam. En zo was hij bij voorbeeld, ook nog in de jaren na zijn pensionering, actief als onbezoldigd supervisor en coach/troubleshooter binnen de RIAGG IJsselland in Deventer.

Een belangrijk inhoudelijk stempel op de praktijk van de gedragstherapie in Nederland en België heeft hij gedrukt door zijn bijdrage aan het Handboek Gedragstherapie. Zijn inleiding over het gedragstherapeutisch proces heeft ook nu nog – 25 jaar nadat zij geschreven is – volledig bestaansrecht en niets aan relevantie ingeboet. Als auteur en medeauteur van talrijke publicaties op het terrein van de gedragstherapie heeft hij aan de ontwikkeling van het vak een grote bijdrage geleverd.

Gedurende lange tijd voerde hij de eindredactie van het Tijdschrift voor Psychotherapie. En hiermee komen we te spreken over de multimethodische aspecten van Wim Brinkman's werk. Het bijzondere aan hem is dat hij niet alleen gedragstherapeut was maar dat hij ook ruim de moeite heeft genomen om over de grenzen van dit vakdomein heen te kijken. Zo heeft hij zich – later in zijn loopbaan – ook geschoold in de psychoanalyse. Toen ergens in het begin van de jaren tachtig op zijn kamer een ligbank gesignaleerd werd, ging dit gerucht als een lopend vuurtje door de wandelgangen van het Psychologisch Laboratorium.

Een ligbank op de kamer van Brinkman! Er werd schande van- en verbazing over uitgesproken, er werden wenkbrauwen opgehaald, er werd met vingers op voorhoofden getikt.

Het kon hem allemaal niet zoveel schelen. Zijn liefde voor het vak liet zich niet inperken door doctrines of grenspalen tussen wetenschappelijke domeinen. En die ondogmatische liefde heeft hij over weten te dragen aan vele generaties psychologen/gedragstherapeuten na hem.

Los van deze opvallende kenmerken van zijn loopbaan is het besluit om Wim Brinkman te benoemen tot erelid van de VGCT gebaseerd op zijn persoonlijke stijl. Hij trad zelden op de voorgrond, was geen frequent spreker op congressen en symposia, werkte eerst en vooral met opleidingen, supervisanten en cliënten. Daarbij viel hij op door zijn consciëntieus luisteren en kijken naar mensen, niet alleen naar het uitwendige gedrag of de klachten maar ook naar hun levensgeschiedenis en innerlijke beleving.

Onder ons zijn er velen die door Brinkman de liefde voor de gedragstherapie hebben opgevat. Zijn bezieling als opleider en supervisor en zijn passie als schrijver en wetenschapper maken dat de Algemene Ledenvergadering van de VGCT Wim Brinkman met enthousiasme benoemt tot Erelid van de vereniging.